

nes ikke, at der er nogen Mening i, at Majoratsbesiddere, der efter Lovens Ikrafttræden vil benytte sig af dens Bestemmelser, kun skal svare Afgift efter den lave Ejendomsskyld, Ejendommen har i Øjeblikket.

I § 3, 4de Stykke, fastsættes Erstatning for den Jord, der skal afstaas til Staten. Vi finder, at Fastsættelse af Erstatningen til et Beløb, der svarer til, hvad en forstændig Køber vilde give for Jorden, saafremt den tilhørte en almindelig Bondegaard af Middelstørrelse, vil være en rimeligere Form end den, der er foreslaaet i Lovforslaget. Det forekommer mig, at man ved en Ændring i den her nævnte Retning giver Plads for en større Bevægelighed ved Bedømmelsen af Værdien. Kulturværdien kan tages med i Betragtning, og Kulturværdien er jo en fuldt ud reel Værdi, som altid betales ved Ejerskifte i den frie Omsætning.

I Lovforslagets § 11 fastsættes den Frist, der skal gives Majoratsbesidderne, til et Aar efter Lovens Ikrafttræden. Vi finder fra vor Side, at der bør gives dem Frist til Udgangen af 1920. Spørgsmaalet er naturligvis ikke af stor Betydning, det skal jeg erkende, men vi finder, det er et rimeligt Hensyn at vise, og vi skønner ikke, at det reelt kan forsinke Sagens Gennemførelse. I § 11 fastsættes endvidere en fast aarlig Afgift til Statskassen af Besiddelsens Værdi, saafremt Besidderen ikke benytter sig af den i Loven givne Lejlighed til at faa en Ordning af Forholdet. Vi finder det rimeligere ikke at fastsætte den Værdi paa det nærværende Tidspunkt, men vi ønsker i Loven indsat en Bestemmelse om, at Justitsministeren for Rigsdagen skal fremsætte Forslag om, hvorledes man har at forholde sig overfor de Majoratsbesiddere, som ikke ordner deres Forhold efter denne Lov.

Det er mit Haab, at det maa lykkes i Rigsdagen at opnaa Enighed om dette Lovforslag, og paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det til velvillig Behandling i dette høje Ting, idet jeg efter Forhandlingens Slutning skal tillade mig at foreslaa det henvist til et Udvalg.

Piper: Dette Lovforslag er det sidste i Rækken af de fire Forslag til Jordlove, Ministeriet har forelagt i Folketinget, og hvoraf de tre allerede har været til Behandling dér og nu er til Udvalgsbehandling i dette høje Ting. Forslaget er i sin Tid motiveret og anbefalet med, at det var nødvendigt, fordi der var „en Jord-

hunger“ til Stede, og at det som et Midde mod Arbejdsløsheden var paatrængende nødvendigt at gennemføre det saa hurtigt som muligt. Jeg vil dertil sige, at i Betragtning af den Højkonjunktur, som for Tiden er til Stede ikke alene paa Jord, men endnu mere, hvor det drejer sig om Opførelsen af Bygninger og Anskaffelse af Besætning, vil der neppe i Øjeblikket blive den Jordhunger, som man den Gang søgte at begrunde Forslaget med. Disse Bemærkninger skal ikke tages, som om jeg og mit Parti var imod den tilsigtede Foranstaltning, tværtimod. Vi har i vort Partis Program et Punkt om Lens og Stamhuses Overgang til frit Eje, og vi har i vort Partis Program et Punkt, der siger, at vi arbejder for at tilvejebringe flere selvstændige Jordbrug. Det gælder om ved disse Foranstaltninger at aflaste Tilgangen til Byerne, og jeg betragter det som en stor Fordel, at ikke hele Befolkningstilvæksten skal søge derind og gøre Bybefolkningen dominerende i vort lille Fædreland. Jo mere af Befolkningstilvæksten man kan beholde ude paa Landet, des bedre er det, fordi Forholdene dér er sundere og bedre, end de kan blive i Byerne. Som et Led i den Bestræbelse hilser vi ogsaa dette Forslag.

Kan Forslaget saaledes ikke begrundes som krævet af Øjeblikket, maa man derimod tage det til Indtægt som et Led i en Plan paa langt Sigt. Forslaget gaar jo ud paa at tage Jord fra store Gaarde for at tilvejebringe flere og mindre Gaarde. Vi har alle sammen Kendskab til, at der er Brug, der er saa store, at Jorden ikke udnyttes tilstrækkeligt, og dette er et nationaløkonomisk Tab. Paa den anden Side maa man heller ikke være blind for, at hvis man udelukkende styrede i Retning af mange smaa Brug og mente, at Landets Lyksalighed laa i, at det kunde blive smaa Brug alt sammen, kunde ogsaa dette rumme sine Farer. Vi har nylig under den økonomisk vanskelige Periode, vi er gaaet igennem, set, i hvor høj Grad de større Brug har maattet være bærende for Landets Forsyning med Levnedsmidler og ogsaa for at skaffe de smaa Brug det, der var nødvendigt for, at de kunde oprettholdes. De smaa Brug skal væsentlig bæres oppe af en dyrisk Produktion, som har haft gode Tider i den sidste Aarrække før Krigen, men om hvilken man ikke ved, hvorvidt den vil kunne fortsættes paa samme Maade efter Krigen. Det er muligt, at Konkurrencen ogsaa paa den dyriske Produktions Omraade kan blive meget stor,